

Scénář Eliška Pokorná

(zvuk školního zvonění)

Ano, právě tento zvuk slýchávala paní Eliška Pokorná po celý svůj profesní život. Proč? Samozřejmě proto, že byla učitelkou na základní škole.

0:09:01 – 0:09:24

Já jsem začínala v družině, když jsem přišla v roce sedmdesátým šestým, tak tady nebyl druhý stupeň, tak jsem začínala v družině a po roce jsem dostala děti, které přišly ze Školské zahrady, bylo jich dvaatřicet a já jsem se stala v osmé třídě jejich třídní učitelkou, **(bylo jich dvaatřicet, těch dětí, říkám, že to byl velký počet, ale ty děti byly senzační.)**

(0:33:59 – 0:34:44)

A jednou jsem dostala, to ještě nebylo tolik učitelů tělocviku, **tak jsem dostala jako hlavní vedoucí na starost tedy jako pomocný dva nějaký tedy instruktory (z dětského, pionýrského domu, nevím z čeho to bylo)** nějaký dva chlapy a oni si mysleli, že mě tedy jako opijou rohlíkem, **že já je honila, ráno na těch běžkách jsem je objela všechny, jestli teda j opravdu všichni jsou na svých místech a dělaj to, co mají, tedy že jo** a pak mi dali na konec takovej diplom, **(kterej si pamatuju, co tam bylo napsáno.)** Na tom diplomu bylo: Naše paní vedoucí, to je peklo horoucí, kurzu velet umí, všichni jenom čumí.

Během celé učitelské kariéry jí prošly pod rukama tři generace obyvatel sídliště Bohnice, neboť v roce 1976 začala učit na tehdejší Základní devítileté škole Ústavní II.

0:20:24-0:20:40

Mě těší to, když třeba jedu autobusem a přisedne babička, která mě osloví paní učitelko, kam jedete? Já jsem řekla třeba jedu na výlet, tak mně vypráví o těch svých dětech, že jo, kterým je už padesát a už má vnoučata a tak dále...

Paní Eliška učila přírodopis, zeměpis a pracovní činnosti, vaření a pěstitelství. Se svými žáky ráda cestovala, nejen na výlety a školy v přírodě v Čechách, ale i do zahraničí. Oblíbeným místem bylo Španělsko.

0:23:32 – 0:24:56

Měla jsem jednoho žáka, která se jmenoval Honzík, (a dál nebudu říkat jak, protože si ho pamatuju se vším všudy.) Byl to žák, který dvakrát opakoval ročník, **(nevím, kterou třídu, třetí, čtvrtou, nebo pátou, nevím už, pak mně byl dán do třídy od té šestý třídy, jako třídní jsme mu byla)**. A on teda provokoval tak, že tedy některý učitele, který nemusel, tak prostě provokoval, že jo. **(Mně zobal z ruky, když se to tak řekne.)** A pak jsme měli jet jednou právě do toho Španělska a on chodil do sedmé třídy a všichni říkali, když ho vezmeš do Španělska, tak seš v kriminále, to je takovej problémovej žák, **(já říkám, no nevím teda já s ním ještě promluví.)** Takže jsem si ho vzala a říkám Honzo, tak co, budeme tam sekat latinu, budeš poslouchat podle toho, jak máš? Jo, jo, jo, všechno nasliboval, že jo, tak jsem si říkala dobře, zkusím to. Mezitím mu teda zemřela maminka, zemřela babička a já jsem ho do toho Španělska vzala. Ten kluk mě zobal fakt z ruky, pořád hlídal ty děti, **(mladší tedy, on byl starší o ty dva roky, takže už měl vlastně skoro patnáct let, on vycházel v sedmnácti letech, takže jako mně hlídal ty děti prostě)**, všechny dával dohromady, seskupoval, nastoupený byly, abychom mohli hned odejít a tak dále.

Samozřejmě velmi nerada učení a své žáky v roce 2020 opouštěla

0:19:55-0:20:09

Já jsem odešla z té školy, protože jsem tedy jako musela odejít ze zdravotních důvod a teď každým rokem, když tedy jako začíná školní rok, tak to obrečím, se mi stýská.

A jaké bylo dětství a mládí paní Elišky? Pochází ze zemědělské rodiny, s rodiči a bratrem vyrůstala v malé vesnici Semánkovice nedalekou Loun. Její otec jí vždy říkával:

0:14:27 – 0:14:39

no vždycky teda musíš mít klidnou hlavu a s rozumem, dívej se na všechno s rozumem, nepodléhej panice, a těm věcem, které slyšíš, vždycky si z toho musíš udělat sama svůj pohled

Rodiče paní Elišky byli věřící, ve víře vychovali i své dvě děti a víra byla pro paní Elišku vždy posilou i v nelehkých chvílích jejího života.

0:38:28 – 0:39:01

To jako víra není daná všem od malička, pokud nejseš v tom vychovávaná, tak tu víru nemůžeš mít, ale pak když se ti třeba semele ten úplně jinam, než by si chtěla, pak si řekneš, proč tomu tak je třeba. Taky když jsem byla věřící a jsem věřící, tak jsem se nemohla smířit s tím, že maminka odešla ***(že jo, to pro mě bylo hrozný, teda jsem si říkala, to je takovej trest nějaký, nevím, pak ale zase jsem si říkala, že jsem dostala takový dary, který mě vlastně umožnily to, že jsem to všechno dala dohromady.)***

0:39:05 – 0:39:25

Maminka moje zpívala na kůru v kostele, že jo, vodila nás do kostela, to byly tři kilometry, v Postoloprtech je krásnej kostel doposud, a tak jsme tam chodili pěšky v zimě, vždycky nás zabalila do deky, že jo, my tam seděli a ona zpívala na kůru a pak jsme zase šli pěšky v půlnoci třeba domů.

Paní Eliška je i dnes plná optimismu a dobré nálady. Se svými bývalými žáky a jejich rodiči je v častém kontaktu a moc ráda na ně vzpomíná. A co vzkázala nám, naší generaci?

0:19:07 – 0:19:29

Dělej všechno dobré, ono se ti to vrátí, ne hned, ale určitě jo.

(Co byste vzkázala dnešní mladé generaci?)

Dobře. Aby užívali všechno, co umí. A co umí, užívat, aby to užívali ve prospěch všech, ale musí tady být úcta k rodičům, učitelům, dospělým lidem a tak dále.)

(hudební motiv – tichý klavír)

Poznámky – věty a části červené v závorce jsou k uvážení, zda vystříhnout